

RECENSION

Goro Wergeland i *Optimisterna*. Distr: Folkets Bio AB

Optimisterna

Originaltitel **Optimistene**

Svensk titel **Optimisterna**

Regi: **Gunhild Westhagen Magnor**

Producenter: **Hilde Skofteland, Ingunn H. Knudsen**

Manus: **Gunhild Westhagen Magnor**

Foto: **Gunhild Westhagen Magnor**

Medverkande: **Goro Wergeland, Lillemor Berthelsen, Birgit Myklebust, Irma Nordseth, Eldbjørg Grøttum, Gerd Bergersen, m.fl.**

Norge, Sverige 2013

Längd: **1 tim 33 min**

Distributör: **Folkets Bio AB**

Levnadsglädje av det allra hoppfullaste slaget är vad vi bjuds på när vi i denna dokumentär får följa *Optimisterna*, ett norskt volleyboll-lag för seniordamer, på väg mot en match mot de svenska seniorherarna i laget Krutgubbarna. Förutom lagets träning, med framsteg och bakslag, så får vi följa vardagen för damerna i fokus.

Laget har funnits sedan 1970-talet och innefattar kvinnor från sextioårsåldern upp till Goro som är 98 år. I dagens samhälle, där det ofta finns en osund fokusering på ungdomens skönhet, så är *Optimisterna* en film som ger en härlig kontrast till de många melankoliska och deppiga bilder av åldrande som vi ofta får se. Goro är över sextio år äldre än jag men ändå sitter jag, när jag ser filmen, och tänker på hur snygg hon är. Detta eftersom filmen lyckas med att visa henne som den fascinerande människa hon är och inte som en representant för en ålder.

Volleybollspelandet och matchen som filmen leder fram till visar, att bara för att man är äldre så behöver man inte vara inaktiv, men är ändå inte vad filmen i huvudsak handlar om. Scenerna från träningarna och matchen är lättsamt humoristiska och fungerar bra som kontrast till de mer välavvägda scenerna från lagmedlemmar-

nas vardagsliv, där vi hittar en närmast perfekt blandning av skratt och allvar.

Regissören Gunhild Westhagen Magnor, som tidigare gjort prisbelönade dokumentärserier för tv, är bra på att välja vad som ska visas och fokuseras på i huvudpersonernas liv. Förtroendet som syns mellan kameran och de medverkande visar på ett magnifikt samarbete där de inblandade litar på varandra och tror på projektet.

Filmen kan på ytan tyckas vara en något grå produktion, med foto och tempo som ibland påminner mer om timplånga dokumentärer gjorda för tv än biografdokumentärer, men snart upptäcker man filmens öga för detaljer. Ett öga som höjer den över liknande filmer och gör den till ett dokument som på djuplodande sätt säger något allmängiltigt om det mänskliga tillståndets styrkor och skörheter.

Goro blir, i egenskap av att vara lagets klart äldsta spelare, den naturliga huvudpersonen men även resten av filmens persongalleri är fullt av människor vars liv vi i publiken verkligen engageras i. Vi har t.ex. Eldbjørg Grøttum och hennes man som i en scen inte kan sluta skratta med och åt varandra och vad de säger och gör inför kameran, en sekvens som är fullständigt genomsyrad av kärlek som har utvecklats under många år, en kärlek värd att sträva efter. Detta är endast ett exempel på humorn som är ständigt närvarande i *Optimisterna*, en humor som tillfredsställande skrattar med, aldrig åt, kvinnorna vi får följa.

Optimisternas största styrka är att den lyckas med vad endast de bästa av dokumentärer lyckas med, nämligen att verkligen presentera och få publiken involverade i människorna som används för att kommunicera filmens tematik. Även om det flera gånger visas sekvenser där döden, cancer eller skröplighet står i centrum, vi får t.ex. se melankoliska bilder av Goro när hon omfamnar ett fotografi av sin nu döda kärlek, så sitter man ständigt med ett leende på läpparna, ett leende härstammande från filmens finstämda uppvisning av det härliga med livet och att leva.

Martin Memet Könick